

studentenpredikant in actie

Lezen, luisteren en praten; bezoeken, vergaderen en preken. Dat zijn wel de werkwoorden die een studentenpredikant regelmatig vervoegt. Onder welke omstandigheden dat dan gebeurt, kom je het best te weten door gewoon maar eens een week met hem mee te doen.

Ja, je bent wel aan je „werk” als je op een bar-kruk op de sociëteit met je buurman praat. Het is dan meestal niet meer zo erg vroeg, maar om je heen gonst het van stemmen. Hoeveel mensen zijn er... zestig, honderd misschien? Het is niet zo precies te schatten in de halfdonkere, nogal rokerige ruimte. Ondanks ineens toenemend rumoer, in een hoek of bij de deur, gaat je gesprek ongestoord voort: of de kerk niet haar tijd gehad heeft, over kerkelijke vormen, die niet meer aanspreken, over „nietszeggende” preken. En... of dwang ook maar iets helpt, dat je dit moet en dat niet mag omdat het niet hoort. Of: „Ik ben zover afgeraakt van het leven thuis, dat zo vaak nog in vaste patronen verloopt; ik kom niet vaak meer thuis”.

Of: „Ik kan het helemaal niet meer geloven, het zegt me niets meer”, of „ik ben er nog lang niet uit, maar hoeveel moet je nu eigenlijk wel geloven om belijdenis te kunnen doen”? ...en ineens breekt het gesprek af, een ander neemt je buurman in beslag en je scharrelt, van je kruk weg, wat door het halfduister en herkent na enig verbaasd staren een baardige knaap, die je in anderhalf jaar niet hebt gezien. En hij begint, gewoon, spontaan: „ja dominee, op catechisatie hebt u me al lang niet meer gezien, maar ik heb een katholiek meisje en nu probeer ik „dat geloof” maar eens wat beter te leren kennen; niet dat ik nu direct...”

Of je bent een paar uur bezig op je studeerkamer met een groep studenten, een preek aan het maken, die *in* moet gaan op vragen, die hén bezighouden, waarmee hun studie of de toepassing van hun kennis hen straks in de maatschappij in aanraking brengt. De vraagstellingen worden scherp geformuleerd, de dingen worden bij hun naam genoemd en je wikt en je weegt en je maakt „mentale notities” ...en je denkt: tóch moet zondag op de een of andere manier het Woord opengaan en het moet hén helpen.

Of je wordt, zomaar op een receptie, ineens fel uitgedaagd om nu maar eens kleur te bekennen ten aanzien van Vietnam en Amerika, de co-existentie en... waarom hebt u wèl, of waarom hebt u niet meegedemonstreerd toen de „geestelijkheid” met gevolg door de straten van Amsterdam marcheerde?

En in een andere groep klampt men je aan om spottend óf serieus te vragen, hoever het nu al is met de afbraak van de kerkelijke muren en iemand kraakt je de vraag toe „hoeveel lichamen van Christus er wel zijn”?

Of je zit zo rustig te catechiseren als vroeger op je dorp of in je wijk; en de traditionele vragen komen aan de orde en je hoort standpunten verdedigen van vijftig of veertig of dertig jaar geleden, door jongens en meisjes, die 40-45 niet eens meebeleeft hebben en je denkt: hoe krijg ik ze nu eens los, hoe daag ik ze nu eens uit!

Ja, je doet gewoon domineeswerk; alleen je gemeente is wat jonger in doorsnee, wat eenzijdig samengesteld, van pubers tot jongvolwassenen en jonggehuwden. Het is een levende,

Foto: ds. J. Hessels Mulder